

Præsten fra Haifa Street

Anglikansk menighed i Bagdad vokser trods terror og forfølgelse

Faiz Jerjes er andenpræst ved en af Bagdads bedst bevogtede kirker - den anglikanske St. George's Kirke i Haifa Street. Her har menigheden for længst vænnet sig til de bevæbnede vagter, der har til opgave at beskytte de omkring 4.000 kristne irakere, der hver uge strømmer til kirken. For nylig besøgte den irakiske præst Danmark i forbindelse med et krisemøde for religiøse ledere.

Da Københavns Stift i januar var vært for et irakisk krisemøde mellem fremtrædende muslimske og kristne ledere, var Faiz Jerjes fra St. George's Kirke i Bagdad med i rejsefølget som kollega til mødelederen, den anglikanske præst Andrew White. Øverst på dagsordenen stod den seneste tids terrorangreb mod kristne i Irak. Resultatet blev en fælles erklæring og en fatwa mod drab på religiøse mindretal udstedt af de muslimske ledere.

Alene det at mødet blev afholdt giver grund til håb, mener Faiz Jerjes, der har taget afsked med omkring 500 medlemmer af sin menighed, der er flygtet ud af landet som følge af de seneste angreb på kristne i det voldsplagede land.

- Myndighederne er ikke i stand til at beskytte de kristne. Derfor forstår jeg dem, der vælger at rejse. Det har de gode grunde til. Men som præst er det min opgave at støtte de kristne, der ikke kan eller vil rejse, og give dem gode oplevelser og et frirum i kirken, siger den irakiske præst.

Tallene taler deres tydelige sprog. Det anslås, at der i 1987 var omkring 1,3 millioner kristne i Irak. Siden er antallet mere end halveret. I dag skønnes det, at der kun er omkring 600.000 kristne tilbage i det urgamle kulturland, hvor kristendommen slog rødder helt tilbage i det første århundrede. Og tallet vil reduceres yderligere, hvis ikke kristne og muslimer står sammen i kampen mod terror fra ekstremistiske muslimer, siger Faiz Jerjes.

- Vi er ikke bange for muslimer. De fleste muslimer fordømmer terrorangreb. De er vores naboer og venner. Men vi er bange for terroristerne, der ofte kommer udefra.

Sidste år eksploderede en bombe uden for St. George's Kirke. Resultatet var knuste ruder og omfattende ødelæggelser på bygninger og inventar.

- Efter angrebet modtog vi massiv hjælp fra kristne i udlandet. På under to måneder var kirken og den tilhørende læge- og tandlægeklinik renoveret. Det forunderlige var, at aftenen før angrebet var et træ væltet hen foran kirken i et kraftigt stormvejr. Derfor kunne bombemanden ikke komme så tæt på kirken som planlagt. Ellers havde ødelæggelserne været langt mere omfattende, og mange i menigheden kunne være blevet dræbt.

Kollega bortført

Faiz Jerjes er en tillidsvækkende mand i fyrrerne med klare gråblå øjne, der under samtalen flere gange lyser op i et varmt smil. Den irakiske præst, der er iført sort anglikansk præsteskjorte, bruger ikke de store ord, når han fortæller, hvorfor han har valgt et af verdens farligste sogne som sin arbejdsplads.

- Egentlig var det min familie, der ønskede, at jeg skulle være præst. De sendte mig til Libanon for at studere. Men dengang ville jeg ikke være præst. Vendepunktet blev vores yngste søns fødsel for 11 år siden. Han er født multihandicappet og vendte op og ned på alt. Han er til utrolig stor velsignelse for hele familien. Pludselig var det nogle helt andre ting, der var vigtige. Jeg var ikke længere i tvivl om, at Gud kaldte mig til at arbejde i kirken. Og efterhånden blev det klart, at det var i St. George's Kirke, der var brug for mig. Her føler vi os stærkt forbundet med menigheden, fortæller han.

Faiz Jerjes er den første iraker, der er ordineret som præst i den anglikanske kirke i Irak. I en årrække var han hjælpepræst ved kirken, der hver uge samler op til 4.000 irakiske børn og voksne fordelt på gudstjenester fredag, lørdag og søndag. På grund af den manglende sikkerhed bliver mange hentet i busser. Faiz Jerjes fortæller, at da volden var på sit højeste, blev 36 medlemmer af menigheden bortført på en enkelt måned. De fleste vendte aldrig tilbage.

Samlingssted på tværs

Tidligere bestod menigheden ved den anglikanske kirke af vesterlændinge. Kirken var lukket i en årrække under Saddam Hussein, men da den genåbnede i 2003, blev det hurtigt for farligt for udlændinge at bevæge sig ud til kirken, der ligger uden for den internationale sikkerhedszone. I stedet blev kirken på kort tid et samlingssted for lokale kristne irakere, der på tværs af kirkesamfund søgte fællesskab, støtte og beskyttelse. I takt med den forværrede sikkerhedssituation voksede menigheden støt. Faiz Jerjes fortæller, at de fleste kommer, fordi de bor i nærheden og hører godt om kirken. Takket være hjælp fra udlandet har kirken kunnet opbygge et omfattende socialt og diakonalt hjælpearbejde. I dag er Faiz' kone formand for kirkens kvindeforening med over tusind medlemmer. Kvinderne står for uddeling af blandt andet fødevarer og tæpper til flere hundrede kristne og muslimske familier. Da mange af Bagdads læger enten er flygtet eller dræbt, åbnede kirken i 2008 en gratis læge- og tandlægeklinik. Størstedelen af patienterne er i dag muslimske familier fra lokalområdet.

Oplever Guds nærvær

For Faiz Jerjes er det daglige arbejde ud fra St. George's Kirke en præstegerning, der er meningsfuld i højeste potens.

- Midt i nød, død og elendighed oplever vi Guds nærvær meget intenst. Mange har mistet alt undtagen troen på Jesus. I vores skrøbelighed ser vi dagligt Guds kraft.

- Jeg kan ikke sige, at jeg aldrig er bange. Men jeg har en stor Gud. Jeg ved, at jeg er, hvor jeg skal være. Menigheden har brug for mig. Gud vil beskytte mig, så længe han har opgaver til mig. Jeg er ikke bange for at dø. Som kristen har jeg et håb, der rækker ud over dette liv.

St. George's Kirke støttes af Foundation for Relief and Reconciliation in the Middle East (FRRME), der er stiftet og ledet af Andrew White, tidligere udsending for ærkebiskoppen i Canterbury og siden 2005 præst ved St. George's Church. Apostelkirken på Vesterbro er kirkens venskabsmenighed.